

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА СУХАНОВ ТА ІЛЬЧЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ
(SUKHANOV AND ILCHENKO v. UKRAINE)**

(Заяви № 68385/10 і 71378/10)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

26 червня 2014 рік

*Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44
Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.*

У справі Суханов та Ільченко проти України

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Марк Віллігер (Mark Villiger), *Голова*,
Енн Пауер Форд (Ann Power-Forde),
Ганна Юдківська (Ganna Yudkivska)
Вінсент Е. Де Гаetano Vincent A. De Gaetano,
Андре Потоцький (André Potocki),
Хелена Єдерблом (Helena Jäderblom),
Алес Пейчал (Aleš Pejchal), *судді*,

а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
Після обговорення за зачиненими дверима 3 червня 2014 року,
постановляє таке рішення, що було ухвалено у зазначену дату:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за двома заявами (№ [68385/10](#) і [71378/10](#)) проти України, які подали до суду громадяни України Геннадій Лук'янович Суханов і Віктор Прокофійович Ільченко (далі – заявники) 1 і 9 листопада 2010 року відповідно на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Першого заявника представляла пані Н. Целовальніченко, юрист, що практикує у м. Луганськ. Другого заявника, якому була надана юридична допомога, представляв пан А. Крістенко, юрист, що практикує у м. Харкові. Уряд України (далі — Уряд) представляла його Уповноважений — пані Наталя Севост'янова з Міністерства юстиції.

3. Заявники скаржились на те, що їм не було виплачено соціальну допомогу у розмірі, що був ними заявлений.

4. 25 серпня 2011 року Уряду було передано повідомлення про подачу заяв.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

5. Обидва заявника народились 1938 року і проживають у місті Луганськ і місті Жовті Води, Україна, відповідно.

6. Обидва заявника мають спеціальний статус «дітей вони» (див. пункт 17 нижче). З 1 січня 2006 року вони отримали право на підвищення до пенсії у розмірі 30% від мінімального розміру пенсії відповідно до Розділу 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни».

A. Перший заявник

7. У травні 2008 року перший заявник розпочав судове провадження проти Управління Пенсійного фонду України в Артемівському районі та Головного управління Державної казначейської служби України у Луганській області з вимогою перерахувати його пенсію за 2006-2008 роки, визначити її розмір і виплатити йому індексований борг, а також виплачувати йому пенсію у перерахованому розмірі у майбутньому. Перший заявник також заявив відшкодування матеріальної і моральної шкоди, а також компенсацію судових витрат.

8. 22 липня 2008 року Луганський окружний адміністративний суд постановив, що у 2006 році розділ 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» був скасований Законом України «Про державний бюджет України на 2006 рік». У свою чергу Законом України «Про державний бюджет України на 2006 рік» Кабінет Міністрів України буі уповноважено на створення механізму для підвищення пенсії. Однак, зважаючи на те, що у 2006 році такий механізм не було встановлено, заяву першого заявника щодо 2006 року було відхилено.

9. Суд також встановив, що у 2007 році розділ 6 був знову скасований, а у 2008 році він був змінений Законами України Про державний бюджет України на відповідні роки. Однак, ці зміни були визнані неконституційними рішенням Конституційного Суду від 9 червня 2007 року і 22 травня 2008 року. Суд відповідно постановив, що державний пенсійний Фонд має перерахувати пенсію першого заявника на період від 9 липня до 31 грудня 2007 року і станом на 22 травня 2008 року.

10. 19 грудня 2008 року Донецький апеляційний адміністративний суд підтримав це рішення.

11. 28 липня 2010 року Вищий Адміністративний Суд відхилив апеляцію заявника за нормами закону.

B. Другий заявник

12. У грудні 2009 року другий заявник подав заяву у Жовтоводський міський суд проти пенсійного Фонду з вимогою перерахувати його пенсію від січня 2006 року.

13. 2 березня 2010 року суд частково задовольнив заяву другого заявника. Суд постановив, що другий заявник має право на доплату від дати рішення Конституційного Суду (9 липня 2007 року), а не від 1 січня 2006 року. Суд також постановив, що Пенсійний Фонд має перерахувати пенсію другого заявника за періоди між 9 липня і 31 грудня 2007 року, а також між 22 травня 2008 і 2 березня 2010 року.

14. 10 серпня 2010 року Апеляційний суд Дніпропетровської області підтримав це рішення. Рішення Апеляційного суду було остаточним.

15. 14 лютого 2011 року другий заявник розпочав друге провадження у Жовтководському міському суді з вимогою виплати вищезазначених доплат до пенсії починаючи з 3 березня 2010 року.

16. 17 травня 2011 року суд задовольнив заяву другого заявника і постановив, що пенсійний Фонд повинен перерахувати пенсію заявника від 3 березня 2010 року. 14 жовтня 2011 року Апеляційний суд Дніпропетровської області підтримав це рішення.

II. ВІДПОВІДНІ НАЦІОНАЛЬНІ ЗАКони І ПРАКТИКА

17. Відповідно до розділу 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни», чинного від 1 січня 2006 року, діти війни (особи, яким станом на 2 вересня 1945 року було менше 18 років) мають право отримувати пенсію або іншу соціальну допомогу з доплатою у розмірі 30% від мінімального розміру пенсії. Частина 2 розділу 3 Закону передбачає неможливість обмеження або скасування цих гарантій іншими нормативними актами.

18. Між 1 квітня 2006 року і 22 травня 2008 року розмір мінімальної пенсії було підвищено з 350 гривень (у відповідний час сума була еквівалентна приблизно 55 Євро) до 481 гривні (у відповідний час сума була еквівалентна приблизно 68 Євро).

19. На підставі Закону України «Про державний бюджет України на 2006 рік» розділ 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» був скасований. 19 січня 2006 року відповідні положення Закону України «Про державний бюджет України на 2006 рік» були змінені (зміни вступили у дію 2 квітня 2006 року). Згідно з цими змінами надбавка має бути нарахована поступово відповідно до рішення Кабінету Міністрів. Однак таке рішення не було прийняте у 2006 році.

20. Законами України «Про державний бюджет України на 2007 рік» і «Про державний бюджет України на 2008 рік» розділ 6 Закону був скасований і відповідно змінений. 9 липня 2007 року і 22 травня 2008 року суд визнав такі дії неконституційними (див. *Колесник та інші проти України (Kolesnik and others v. Ukraine)* (ріш.) за заявами № [57116/10](#), § 46, від 26 травня 2014 року).

21. 1 травня 2009 року Вищий Адміністративний суд України опублікував довідку про загальний аналіз практики адміністративних судів у справах, що стосуються соціального захисту дітей та ветеранів війни, а також жертв нацистських переслідувань.

22. Суд зауважив, наступне:

«Як показав аналіз судової практики, основною причиною виникнення спорів є недосконалість законодавчого регулювання соціального захисту осіб,

зокрема складнощі у визначенні пріоритетності закону, який підлягає застосуванню до спірних правовідносин у зв'язку з поширенням на них дії нормативних актів однакової юридичної сили.

Основною нормативною базою, що регулює питання соціального захисту дітей війни, ветеранів війни, жертв нацистських переслідувань, є Конституція України, закони України «Про соціальний захист дітей війни», «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» [...].

Законами про Державний бюджет України протягом 2006-2008 років до зазначених актів вносилися зміни, якими зупинялася дія окремих норм щодо цих виплат та встановлювалися інші, менші від визначених указаними законами, розміри.

9 липня 2007 року та 22 травня 2008 року Конституційним Судом України окремі зміни, внесені законами про Державний бюджет визнано такими, що не відповідають Конституції України. «

23. Вищий Адміністративний суд України також зазначив, що національні суди не завжди застосовували необхідні нормативні акти у вирішенні спорів. Стосовно підвищення пенсії відповідно до розділу 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» Суд зазначив, що дане положення було скасовано Законом України «Про державний бюджет України на 2006 рік». Закон України «Про державний бюджет України на 2006 рік» передбачав, що такі доплати мають бути визначені рішенням Кабінету міністрів України, але зважаючи на те, що такі рішення не приймалися «пільги для дітей війни», передбачені статтю 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни», у 2006 році запроваджені не були».

24. Що стосується виплат 2007-2008 років Вищий Адміністративний Суд України зауважив, що відповідні положення законів України «Про державний бюджет України на 2007 рік» і «Про державний бюджет України на 2008 рік» були визнані неконституційними. Однак, враховуючи той факт, що рішення Конституційного суду не можуть бути застосовані на минулий час доплати до пенсії повинні бути виплачені тільки за періоди між 9 липня 2007 року і 31 грудня 2007 року та між 22 травня 2008 року і 31 грудня 2008 року.

25. У своєму листі від 14 серпня 2009 року, адресованому главам апеляційних адміністративних судів України, Вищий Адміністративний Суд України підтвердив свою позицію.

ПРАВО

I. ОБ'ЄДНАННЯ ЗАЯВ

26. Суд вважає, що відповідно до 42 Правила 1 Розділу регламенту Суду заяви можуть бути об'єднані, спираючись на той факт, що вони мають спільні фактичні та правові обставини справи,

II. ЗАЯВЛЕНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ КОНВЕНЦІЇ

27. Заявники скаржились на те, що органи державної влади не виплатили їм доплату до пенсії у розмірі, передбаченому розділом 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» за періоди між 1 січня 2006 року і 9 липня 2007 року, та між 1 січня і 22 травня 2008 року.

28. Суд, який є керівним у інтерпретації закону відповідно до обставин справи з'ясував, що скарги мають бути розглянуті відповідно до 1 статті першого Протоколу, а саме:

»Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.»

A. Прийнятність

29. Уряд не надав жодних зауважень щодо прийнятності даних заяв.

30. Суд зазначає, що 1 стаття першого Протоколу включає три чітких правила: «перше правило, що визначено у першому реченні першого абзацу, має загальний характер і формулює принцип мирного володіння майном; друге правило, яке викладено у другому реченні першого абзацу, розкриває питання позбавлення майна за умов наявності відповідних умов; третє правило, що міститься у третьому абзаці, визнає, що держави-учасники, окрім іншого, мають право контролювати користування майном в інтересах суспільства. Однак три правила не є «чіткими», оскільки непов'язані між собою. Друге і третє правила стосуються конкретних випадків втручання у право мирного володіння майном, а отже, не можуть розглядатись у контексті загального принципу, сформульованого у першому правилі»

(див., наприклад, *Ян та інші проти Німеччини (Jahn and Others v. Germany)* [GC], заяви № [46720/99](#), [72203/01](#) та [72552/01](#), § 78, ЄСПЛ 2005-VI).

31. Окремо посилаючись на виплати соціальної допомоги, стаття 1 Першого Протоколу не обмежує держав-учасників щодо наявності або конкретної форми схеми соціального захисту, або вибору типу чи розміру пільг, що надаються за цими схемами. Однак, якщо у державі-учаснику існує законодавство, що передбачає виплати у вигляді пільг на соціальне забезпечення, незважаючи на те, чи виплачуються такі пільги за певних умов або у вигляді попередніх виплат, таке законодавство має розглядатись як таке, що формує майнове право, яке гарантується статтею 1 Першого протоколу для осіб, які задовольняють його вимоги (див. *Стек та інші проти Сполученого Королівства (Stec and Others v. the United Kingdom)* (ріш.) [GC], за заявами № [65731/01](#) і [65900/01](#), § 54, ЄСПЛ 2005-X); важливість цього права також відображається у дотриманні статті 1 першого Протоколу (див. *Москаль проти Польщі (Moskal v. Poland)*, заява № [10373/05](#), § 39, від 15 вересня 2009 року).

32. Суд зауважує, що у даній справі той факт, що заявники мали право на доплату до пенсії не оскаржується сторонами, і Суд вважає це право заявників достатньо чітким для того, щоб розглядати справу відповідно до статті 1 Першого Протоколу. Суд таким чином з'ясував, що право заявників на підвищення пенсії, що гарантувалось національним законодавством формувало право власності у розумінні даного положення. Однак сторони не погоджуються у розмірі виплат, на які мають право заявники.

33. Суд зазначає, що заяви заявників стосуються 4 різних періодів. Зважаючи на діючі закони у відповідний час, періоди можна розділити на дві групи. Суд розглядатиме скарги заявників стосовно двох груп періодів окремо.

1. Періоди між 1 січня 2006 року і 2 квітня 2006 року, між 1 січня 2007 року і 9 липня 2007 року, а також між 1 січня 2008 року і 22 травня 2008 року

34. Суд визначив, що заяву заявників із вимогою виплати доплати до пенсії, яку не оскаржує відповідач, необхідно розглядати у рамках 1 статті Першого протоколу. Доплата до пенсії у даному випадку може розглядатись як «майно» у розумінні відповідного положення Протоколу. Питанням залишається той факт чи заяви заявників стосовно того, що вони мають право на відповідний розмір доплати складають право власності у розумінні даного положення, і якщо так, то чи порушує невиплата доплати право власності заявників.

35. Суд нагадує, що за певних обставин «законні очікування» стосовно отримання «власності» можуть гарантуватись 1 статтею першого Протоколу. Хоча, у випадках, коли заява стосується права

власності, особу, якій воно гарантована можна вважати як таку, як має «законні очікування», якщо у національному законодавстві існують достатні підстави для таких очікувань, наприклад якщо існує прецедент національних судів, що підтверджує їх існування (див. *Копецьки проти Словаччини (Korecky v. Slovakia)* [GC], заява № [44912/98](#), § 52, ЄСПЛ 2004-IX). Однак законні очікування не виникають у випадках, коли існує суперечливість стосовно інтерпретації та застосування національного законодавства і скарги заявників постійно відхиляються національними судами (див. *Копецьки (Korecky)*, вказаний вище, § 50); *Анхойзер-Буш Інк проти Португалії (Anheuser-Busch Inc. v. Portugal)* [GC], заява № [73049/01](#), § 65, ЄСПЛ 2007-I).

36. Спочатку необхідно зазначити, що сутність права заявника на пенсію у даній справі не була порушена. Що стосується конкретного розміру доплати до пенсії, Суд не приймає заяви заявників стосовно вимоги підвищення пенсії у розмірі 30% мінімальних пенсій як такі, що є «законними очікуваннями» протягом зазначених періодів, спираючись на судову практику з цього питання. Такі скарги не мають достатнього обґрунтування у національному законодавстві. Не існує також доказів наявності чіткого ґрунту національної судової практики для підтримки вимог заявників. Зважаючи на те, що рішення Конституційного Суду 2007-2008 років підкреслювали недостатність національного законодавства у цій сфері, національні суди розглянули аргументи заявників і винесли рішення, які не можна вважати довільними або необґрунтованими (див, навпаки, *Шокін проти України (Shchokin v. Ukraine)*, заяви № [23759/03](#) і [37943/06](#), від 14 жовтня 2010).

37. Насправді, як і зазначили заявники, у 2007 і 2008 роках Конституційний Суд вирішив, що зміни до матеріального законодавства не можуть бути внесені відповідними Законами про державний бюджет, оскільки такі закони стосуються скоріш фінансування, аніж матеріальних компенсацій. Суд не згоден із твердженням заявника стосовно того, що відповідно до рішень Конституційного Суду відповідні законодавчі акти повинні залишитись без змін. Конституційний Суд критично оцінив правову техніку Парламенту, що була застосована для цих конкретних змін; однак парламент, обраний у демократичному порядку, все ж має право вільно обирати форму реалізації законотворчої функції у відповідності із Конституцією і у виборі розмірі соціальних виплат за конкретний період. У подальшому заявники не встановили, що у рішення Конституційного суду визнали рішення національних судів незаконними.

38. Таким чином, заявники не довели, що мали «законні очікування» на підвищення пенсії у зазначені періоди.

39. Суд вважає, що ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як така, що є необґрунтованою відповідно до пунктів 3 (а) і 4 статті 35 Конвенції.

2. Період між 2 квітня і 31 грудня 2006 року

40. Між 2 квітня 2006 року і 31 грудня 2006 року закон, що був внесений змінами до Закону «Про державний бюджет на 2006 рік» передбачав, що Кабінет Міністрів мав встановити розмір доплати. Суд припускає, що зважаючи на обов'язковий характер змін 2006 року, заявники могли очікувати на зміну розміру пенсії за певний період Кабінетом Міністрів. Таким чином, протягом цього періоду у заявників були «законні очікування» на підвищення пенсії (*Moric проти Франції (Maurice v. France [GC]*, заява № [11810/03](#), § 63, ЄСПЛ 2005-IX; *Veseliniski проти колишньої Югославської Республіки Македонія (Veseliniski v. «the former Yugoslav Republic of Macedonia»)*, № [45658/99](#), § 80 і наступні, 24 лютого 2005).

41. Суд зауважує, що скарга заявників стосовно невиконання їм пенсії протягом цих періодів є обґрунтованою у контексті пункту 3 статті 35 Конвенція. Суд також зазначає, що заява не є неприйнятною за будь-яких інших підстав. Таким чином, заява є прийнятною.

В. Обставини справи

Merits

1. Подання сторін

(а) Заявники

42. Посилаючись на статтю 22 Конституції України, перший заявник заявив, що він має право на доплату до пенсії у розмірі 30% відсотків від мінімального розміру пенсії, і що ця доплата не може бути зменшена.

43. Другий заявник заявив, що він мав законні підстави очікувати отримання доплати у розмірі, передбаченому розділом 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» від 1 січня 2006 року. Будь-яке зменшення розміру доплати було незаконним відповідно до статті 22 Конституції України і розділу 3 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» та численних рішень Конституційного Суду.

(б) Уряд

44. Уряд зазначив, що розділом 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни» особам, які мають статус «дітей війни» надається

право отримувати пенсію та іншу соціальну допомогу з доплатою у розмірі 30% від мінімальної пенсії. Заявники вважали, що мають законні очікування, а також «право власності» у розумінні 1 Статті Першого Протоколу, для отримання такої доплати.

45. Уряд зауважив, що термін «право власності» у першій частині 1 статті Першого Протоколу має автономне значення, яке не обмежується правом власності на матеріальні об'єкти і не залежить від формальної класифікації національного законодавства: певні права та інтереси, наприклад борги, що складають майно можуть стосуватись «майнових прав», а відповідно і «права власності» у контексті цього положення. На думку Уряду питання, що необхідно розглянути полягає у тому, чи загальні обставини справи надавали заявнику право на суттєвий інтерес, що гарантується 1 статтею Першого Протоколу (див. *Броньовський проти Польщі (Broniowski v. Poland)* (ріш.), заява № [31443/96](#), 19 грудня 2002).

46. Таким чином, Уряд вважає, що спочатку необхідно визначити чи мали заявники «законні очікування» отримання надбавки.

47. За поданнями Уряду, такі очікування могли бути спричинені неоднозначністю законодавства, діючого у певний період часу.

48. Уряд стверджував, що станом на 2006 рік два нормативних акти були чинними: Закону України «Про соціальний захист дітей війни» та Закон України «Про державний бюджет на 2006 рік», до якого були внесені зміни 19 січня 2006 року. Ці зміни передбачали, що доплата до пенсії повинна бути нарахована поступово відповідно до рішення Кабінету Міністрів. Однак таке рішення у 2006 році прийняте не було.

49. На думку Уряду відповідні закони були публічними і передбачуваними, а отже, заявники мали можливість слідкувати за їх виконанням.

50. Таким чином, діюче законодавство не містило положень, які б надавали заявникам право отримувати надбавку до пенсії у розмірі, визначеному національними судами.

2. Оцінка Суду

51. Суд зазначає, що маючи право на підвищення пенсії, заявники мали також право власності відповідно до 1 статті Першого Протоколу.

52. Суд зауважує, що зменшення або припинення дії відповідно встановленої соціальної допомоги може бути порушенням права власності (див. *Хонякіна проти Грузії (Khoniakina v. Georgia)*, заява № [17767/08](#), § 72, 19 червня 2012).

53. Суд також відзначає, що перша і найбільш важлива вимога 1 статті Першого Протоколу полягає у тому, що будь-яке втручання органів влади у право мирно володіти своїм майном має бути законним, і переслідувати законну мету «в інтересах суспільства».

Будь яке втручання має бути пропорційним переслідуваній меті. Іншими словами, має бути досягнуто «справедливого співвідношення» між інтересами суспільства і вимогами щодо захисту прав людини. Такий баланс не досягнутий, якщо особа чи особи у справі мали нести індивідуальні або додаткові обов'язки (див., серед багатьох інших органів влади, *Колишній король Греції та інші проти Греції (Former King of Greece and Others v. Greece)* [GC], заяви № [25701/94](#), §§ 79 і 82, ЄСПЛ 2000-ХІІ).

54. Суд зазначає, що у період між квітнем і груднем 2006 року Кабінет міністрів мав визначити розмір пенсійної надбавки, що має бути виплачена заявникам. Таке рішення прийняте не було.

55. У даній справі бездіяльність держави спричинила порушення прав заявників відповідно до 1 статті Першого Протоколу. Урядом не було надано пояснень такої бездіяльності, що передбачало невизначеність для заявників. Таким чином, Суд не бачить причин того, чому держава не визначила розмір надбавки до пенсії заявників і вважає таке втручання незаконним (див., *mutatis mutandis*, *Клаус і Юрій Кіладзе проти Грузії (Klaus and Iouri Kiladzé v. Georgia)*, заява № [7975/06](#), від 2 лютого 2010; *Будченко проти України (Budchenko v. Ukraine)*, заява № [38677/06](#), від 24 квітня 2014).

56. Відповідно, мало місце порушення прав заявників відповідно до 1 статті Першого Протоколу у період від 2 квітня і 31 грудня 2006 року.

III. ІНШІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

57. Перший заявник наприкінці скаржився на те, що національні суди не звертали уваги на його аргументи. А саме, суди проігнорували його посилання на рішення Конституційного Суду України (див. *Проніна проти України (Pronina v. Ukraine)*, заява № [63566/00](#), 18 липня 2006).

58. Перший заявник також скаржився, що його заяви стосовно компенсації судових витрат, матеріальної і моральної школи не були задоволені.

59. Суд уважного розглянув усі інші подання заявників. Спираюсь на надані матеріали, Суд вирішив, що зважаючи на те, що оскаржувані питання входять до компетенції Суду, Суд не знайшов порушень прав і свобод, гарантованих Конвенцією.

60. Відповідна ця частина заяви неприйнятна, оскільки є необґрунтованою відповідно до пункту 3 статті 35 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

61. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або Протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

A. Шкода

62. Перший заявник заявив 756 євро у якості відшкодування матеріальних збитків (невиплачена доплата до пенсії за 2006 і 2008 роки) і 3,200 євро для відшкодування моральних збитків. Другий заявник заявив 2,500 (around EUR 237) у якості відшкодування матеріальних збитків і 3,000 євро – відшкодування моральних збитків.

63. Уряд зазначив, що вимоги заявників є безпідставними.

64. Суд зауважує, що у його функції не входить виконання ролі державних органів влади і визначення розмірів пенсійної доплати, що підлягає виплаті заявникам за 2006 рік, зважаючи на те, що органи влади не прийняли рішення у цьому питанні. Таким чином, Суд вважає, що це питання необхідно розглядати на стадії виконання рішення у даній справі.

65. Суд справедливо призначає відшкодування моральних збитків заявників у розмірі 900 євро кожному.

B. Витрати

66. Перший заявник також заявив 300 євро для відшкодування судових витрат у національних судах і 15,000 (близько 1,400 євро) (за юридичну допомогу) і 30 євро у якості відшкодування поштових витрат під час подачі заяви до Суду. Другий заявник заявив 37,360.40 гривень (близько 3,538.68 євро) у якості відшкодування витрат на юридичну допомогу і 170 гривень (близько 16 євро) для відшкодування поштових витрат.

67. Уряд зазначив, що перший заявник не надав доказів підтвердження поштових витрат. Що стосується юридичної допомоги, то він не зазначив погодинну ставку або точну кількість годин, витрачених представником на роботу над цією справою.

68. Стосовно другого заявника Суд звернув увагу на відсутність підтвердження того, що заявлена сума була сплачена представнику. Уряд також відзначив, що частина поштових витрат не була підтверджена відповідними рахунками.

69. Відповідно до практики Суду, заявник має право на відшкодування витрат, за умови, що надано докази того, що ці витрати

відбулись і були необхідними, і розмір компенсації відповідає сумі витрат. У цій справі Суд, спираючись на надані документи, юридичну допомогу, надану другому заявнику, і вищезазначену умову, Суд вважає за необхідне присудити 880 євро першому заявнику і 16 євро другому заявнику за відшкодування витрат на національні провадження.

С. Пеня

70. . Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти

З ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОСТАЙНО

1. *Вирішує* поєднати заяви;
2. *Оголошує* заяву відповідно до 1 статті першого Протоколу стосовно періоду між 2 квітня 2006 року і 31 грудня 2006 року прийнятною, а решту частину заяви – непринятною;
3. *Визначає* наявність порушення 1 статті першого Протоколу Конвенції стосовно періоду між 2 квітня 2006 року і 31 грудня 2006 року;
4. *Вирішує*, що:
 - (a) упродовж трьох місяців від дня, коли це рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявникам відповідні суми, які мають бути конвертовані в українські гривні за курсом на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми:
 - (i) 900 євро (дев'ятсот євро) кожному заявнику плюс будь-які податки у якості відшкодування моральних збитків;
 - (ii) 880 євро (вісімсот вісімдесят євро) першому заявнику плюс будь-які податки у якості відшкодування витрат;
 - (iii) 16 євро (шістнадцять євро) другому заявнику заявнику плюс будь-які податки у якості відшкодування витрат;
 - (b) після сплину зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливого відшкодування

Винесено англійською мовою та проголошено письмово 26 червня 2014 року відповідно до пункту 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek
Villiger)

Марк Віллігер (Mark
Villiger)

Секретар Секції

Голова Секції

© Рада Європи/ Європейський суд з прав людини, 2013

Даний переклад опублікований за погодженням із Радою Європи і Європейським судом з прав людини і є виключною відповідальністю юридичної фірми "ILF" (перекладача).